

Näin saatuani kirjoittamani tarinan valmiiksi, ajattelin sitä julkaista eri paikoissa kerätäkseni palautetta. Näin ollen olen erittäin kiitollinen palautteesta :) Koko tarina on itsessään 24 lukua, mutta näin ajattelin aloittaa prologista, jonka jälkeen katsotaan miten edetään. Toivottavasti nautitte!

SOUL INCARNATE / SIELUN RUUMIILLISTUMA Prologi   Nowheren kaupungin katuja pyyhkivä kylmä viima sammutti kynttilälyhdyt kadulta tummien hahmojen liikkuesssa vikkelästi kaduilla. Tuuli puhalsi uudestaan ja varjoiset hahmot liikkuvat jälleen valon kadotessa heidän edestään. Nowheren kadut olivat hiljaiset koska suurkaupungin asukkaat olivat jo nukkumassa ja kaupungin ulkonaliikkumiskielto oli astunut voimaan kaksi tuntia sitten. Kaupungissa haluttiin estää kaikki mahdollinen rikollisuus ja tuon takia ei ulkona saanut liikkua kello kymmenen jälkeen. Ulkona saivat ainoastaan liikkua katuja vartioivat vartijat. Nämä vartijat liikkuvat rauhallisesti kahden hengen tiimeissä ollen valmiina nappaamaan kaikki, jotka rikkoisivat kaupungin pormestarin antamaa määräystä ulkona liikkumisesta. Yksi pareista liikkui kohti kaupungin poliisiasemaa aikomuksenaan jättää yöllinen vuoro välistä ja käydä pelaamassa pokeria vanginvartija Binksin kanssa. Kaksikon taskulamput valaisivat pimeätä kivikatua, joka jatkui vielä muutaman sadan metrin, kunnes se päättyi poliisiaseman ovelle. Parrakas ja tukeva vartija Tora katsoi työpariansa huokaisten ikään kuin helpotuksesta. "Oliko teillä jokin suurikin syy jättää menemättä niihin juhliin?" Tora kysyi aivan kuin koittaisi luoda jonkinlaista keskustelua hiljaiseen yöhön. Toinen vartija katsoi pariansa kohti. Pimeydestä pystyi erottamaan ohkaiset kasvot, sekä tummanruskeat hiukset. Hänen iäkseen olisi voinut arvioida noin kaksikymmentä vuotta. "Emme vain jaksaneet" hän aloitti kääntäen katseensa Toraan, "synnytykseen on enää pari viikkoa ja haluaisimme vain levätä ja valmistautua tulevaan". Tora alkoi nauramaan leveästi saaden parinsa hiukan huolestumaan ja hämmentymään. "Muistutatte aivan minua ja hänen äitiään", Tora kertoi nauraen, "mekin olimme nuoria kun hän syntyi". Hänen parinsa nolostui ja katsoi syvästi maata kohti. "Kuten koitimme kertoa, raskaus ei ollut suunniteltu", nolostunut pari kertoi Toralle joka jatkoi nauramista. Toran lopettaessa nauraminen, hän vakavoitui: "Teistä tulee silti hyviä vanhempia. Enkä sano tätä siksi koska hän on tyttäreni ja sinä työparini. Sanon tämän koska näen sen teistä". Molemmat alkoivat hymyillä lempeästi samalla kun he lähestyivät poliisiasemaa. "Toivottavasti tänään on voitokas ilta. Vaimoillemme ei sitten sanota sanaakaan" Tora tokaisi vakavoituneena. Hänen parinsa nyökkäsi ja suuntasi taskulampun poliisiaseman ovelle. Sisällä ei palanut valoja ja oli aivan liian hiljaista. Kaikki tuo aiheutti pientä epäilystä kaksikon ajatuksissa, sillä yleensä poliisiaseman valot paloivat yötä päivää. Kaksikko astui sisään narisevasta metallisesta ovesta ja he suuntasivat kohti toimistoa. Tora painoi seinällä olevaa valokatkaisijaa, mutta mitään ei tapahtunut. Hän räpyytti tuota valkoista katkaisinta minkä pystyi, mutta yrittäminen oli aivan turhaa. "Ovatko sähköt poikki?" hän ihmetteli parinsa kävellessä eteenpäin. "Binks? Binks oletko täällä!?" hänen parinsa huuteli saamatta minkäänlaista vastausta. Ainoa vastaus oli hänen oma kaikuva huutonsa, joka kulkeutui tyhjiä käytäviä pitkin. Käytävällä oli ovia, jotka johtivat ympäri rakennusta erilaisiin toimistoihin ja kuulusteluhuoneisiin. Kaksikko suuntasi kauimmaiselle rautaiselle ovelle jota ympäröi metallinpaljastin. Ovea pidettiin yleensä kiinni, sillä se johti selliosastolle jota Binks vartioi, mutta nyt se olikin raollaan. Binks piti aina ovea tiukasti kiinni, sillä sellissä pidettiin kaikenlaisia vankeja. Nowhere oli yksinäinen kaupunki, joka hoiti aina kaikki asiat itsenäisesti ilman suurempia valtioita ja siksi tässä vankilassa pidettiin vankeja varkaista murhaajiin. Tora suuntasi taskulamppunsa raolla olevaan oveen ja katsoi pariansa hämmentynyt ilme kasvoillaan. "Binks!?" hän karjaisi käännettyään kohti ovea. Ääni kaikui

hiljaisia käytäviä, kunnes pimeydestä kuului kolahdus. Kaksikko säikähti niin kovin, että vanha Tora joutui pitelemään rintaansa. Kolmannesta ovesta vasemmalta kuului askelia ja ovi avautui hiljaisesti. Käytävälle astui lyhyt mieshenkilö jonka Toran pari valaisi taskulampulla. Miehellä oli mustat, puolipitkät hiukset jotka roikkuivat hänen kasvojensa sivuilla. Miehen silmät olivat erittäin väsyneen näköiset ja melkein kiinni. "Anteeksi, ku-kuka olet?" Toran pari kysyi vapisevalla äänellä katsoen väsynyttä miestä. Tilanne tuntui molemmista erittäin karmivalta. Mies alkoi hiljaisesti kävellä kohti kaksikkoa kädet mustien housujen taskuissa. Hänen vaatetuksensa oli erittäin tyylikäs. Hänellä oli kravatti kaulassa, sekä tummanpunainen kauluspaita päällä. Hän pysähtyi kaksikosta kymmenisen metrin päähän katsoen heitä unisilla silmillään. "Anteeksi jos säikäytin", hän aloitti unisella äänellä, "olen uusi käytävävahti täällä". Kaksikko katsoi hetken miestä ja sen jälkeen toisiaan. Katseet takaisin mieheen suunnattuina ja sydämet rauhoittuen pelästyksestä sai Tora kysyttyä: "Onko Binks tänään vuorossa?". Mies katsoi Toraa silmiin unisesti. "Hän on alakerrassa. Kulkekaa varovasti. Täältä katosi äskettäin sähköt", käytävävahti kertoi kaksikolle. He nyökkäsivät ja kääntyivät kohti selliosaston ovea. Tora työnsi painavan ja naisevan oven auki astuen pimeään rappukäytävään. Hänen parinsa kääntyi vielä kerran katsomaan tuota erikoista käytävävahtia, mutta jätti tämän lopulta jälkeensä astuen Toran perään. Käytävävahti jäi käytävään tuijottamaan seinää aivan kuin olisi siihen nukahtanut.

Selliosasto oli hiljainen ja pimeä. Selliosasto sijaitsi maanalla ja sinne oli vain yksi kulkureitti, jota kaksikko oli juuri kulkenut. Pitkän käytävän varrella oli ainakin kolmekymmentä selliä, joiden ovissa oli pienet kurkistusaukot siltä varalta, että vankeihin pitäisi olla yhteydessä silmillä. Käytävän alussa oli pieni koppi, jonne kaksikko suuntasi taskulampun sitä valaisten. "Binks?" kaksikko toisteli rauhallisella äänellä, vaikka heidän sydämensä silti jyskyttivät kauheata tahtia. Tilanne oli karmaiseva kummankin mielestä. Binksin toimistokopissa oli kaksi huonetta. Ensimmäisessä huoneessa ei ollut ketään. Huoneessa oli Binksin työpöytä, jonka ääressä kolmikko pelasi aina pokeria. Seuraava huone oli suoraan huoneen ovea vastapäätä, mutta kiinni. "He ovat täällä", kuului selliosaston käytävältä saaden kaksikon säikähtämään jälleen. Molemmat suuntasivat taskulamppunsa kohti pimeätä käytävää, jossa sellien paksut ovet olivat. "He ovat täällä, he ovat täällä, he ovat täällä", kuului jälleen selleiltä päin saaden kaksikon tärisemään vielä enemmän kauhusta. Tuo epävakaa ja karhea ääni tuli sellistä numero kuusi. "Steven, mene sinä katsomaan", Tora tokaisi katsoen pariansa. Hänen ruskeahiuksinen parinsa lähti astelemaan hiukan vapisten kohti selliä, josta ääni kuului. Hän näki sivusilmällä sisälle muihin selleihin, mutta jokainen niistä näytti olevan tyhjä. Tämä huolestutti Steveniä vielä entistä enemmän, mutta saavuttaessaan kuudennen sellin huokaisi hän helpotuksesta. Sellissä näkyi vanha mies, joka istui nurkassa. "He ovat täällä", mies toisteli Stevenin valaistessa häntä taskulampullaan. Hän ei voinut olla valaisematta seiniä joissa luki outoa kirjoitusta. Hän ei saanut kunnolla selvää kirjoituksista, mutta hän ajatteli sen olevan vain jotain hullun vangin tarinaa ja siksi päätti jättää ne rauhaan. Hän kääntyi kohti Toraa, mutta kääntyessään valaisi sellin numero seitsemän joka sai hänet pysähtymään. "Mikä on?" Tora kysyi käytävän päästä katsoen Steveniä. Steven lähestyi selliä numero seitsemän ja kosketti sen ovea. Valtava ja paksu ovi kirjaimellisesti kaatui sisälle selliin, sillä se ei edes ollut kiinni saranoissa. Tora hypähti hiukan kuullessaan kauhean pamauksen, mutta Steven ei liikahtanutkaan. Hän valaisi valtavan sellihuoneen joka oli tyhjä, nähden seinälle maalatun tekstin. Tuo teksti oli maalattu kirkkaan punaisella värillä ja peitti kokonaisen seinän. "Ustanak", Steven luki seinältä valaisten huonetta enemmän. Huoneessa ei ollut kerta kaikkiaan mitään. Hän kääntyi huolestuneena Toraa kohti ja lähti astelemaan hänen luokseen. "Täällä on jotain hyvin pahasti pielessä", hän kertoi lähestyessään Toraan. Samana hetkenä, kun hän saavutti

Toran, kuului Binsin toimiston vieressä olevasta huoneesta tömähdys. Tuo ääni sai molemmat kääntymään kohti suljettua ovea. Kaksikko käveli Binsin toimiston läpi ovelle ja Tora avasi sen rauhallisesti kahvasta vääntäen. Oli hiljaista ja huone pilkkopimeä. Tora astui huoneeseen ensimmäisenä, juuri sopivasti hänen taskulamppunsa himmentyessä. "Helkutin lamppu", Tora kirosi koittaen saada taskulamppua syttymään. Toran koittaessa saada lamppua toimimaan, hän otti askeleen eteenpäin pimeyteen. Hän tunsu jotain jalkansa alla ja se oli jotain epämiellyttävää. Se tuntui aivan isolta mädältä kalalta. "Binks mitä helvettiä sinä pidät toimis-", Tora aloitti, kunnes hänen lamppunsa syttyi ja valaisi tuon mädän kalan hänen jalkansa alla. Hänen takanansa oleva Steven oli palannut käytävään huutelemaan Binskiä, mutta ei saanut vastausta. Ainoa ääni mikä kuului, oli Toran huudahdus, kun hän horjahti selälleen toimistohuoneen lattialle. Steven riensi katsomaan mikä oli hätänä nähden Toran makaavan kauhistunut katse kasvoillaan lattialla taskulamppu pudonneena ja osoittaen seuraavaan huoneeseen. Kirkas ja punainen veri kiili Binsin ruumiin vieressä ja levisi koko ajan kauemmaksi hänen ruumiistaan. Kaksikon katseet olivat järkyttyneet. Tora nousi vapisten seisomaan ja kääntyi kohti Steveniä huulet vapisten. "Steven hälytä apu-", Tora ehti huutaa parillensa ennen kuin hänen puheensa loppui kuin seinään. Steven katsoi kauhistuneena ja suu aukinaisena, kuinka Tora lyyhistyi maahan takaraivosta töröttäen jotain vaaleata. Steven ei saanut sanoja suustaan vaan perääntyi ensin askeleen, sitten toisen valaisten sattumalta pimeätä huoneessa jossa Binsin ruumis oli selkä täynnä samanlaisia neuloja mitä Toran päästä törötti. Nyt vasta Steven huomasi niiden hohtavan heikosti kirkasta vaaleata valoa. Neulat eivät olleet tavallisia. Ne olivat hieman paksumpia ja pidempiä kuin normaalit ompeluneulat, mutta rakenne niissä oli kuitenkin aivan sama. Jokainen neula hohti hiukan vaaleata valoa, jonka erotti pimeydestä vasta nyt, kun Binsin takki oli liikahtanut Toran astuttua hänen ruumiinsa päälle. Steven valaisi vahingossa myös naishahmon pimeydessä. Hän seiso Binsin ruumiin takana pidellen kädessään mustakantista kirjaa. Naisen siniset olan yli jatkuvat hiukset loistivat taskulampun valossa. "Miksi teitä on niin monta?", nainen kysyi masentuneen kuuloisesti. Hän loi katseen Steveniin, joka pelästyi ja alkoi perääntymään entistä ripeämmin. "Eipä voi mitään", nainen jatkoi katsoen Steveniä huokaisten ja nostaen kätensä sivulle pidellen samalla vaaleata neulaa sormissaan. Steven kääntyi ja ampaisi pakoon kohti rappukäytävää kuullen, kuinka neula singahti kuin luoti hänen takanaan. Hän ehti kääntyä sen verran että näki neulan töröttävän seinässä. Jos hän olisi ollut sekunninkin hitaampi, olisi neula nyt hänen takaraivossaan. Steven astui pimeään käytävään, jossa aiempi käytävävahdiksi esittäytynyt mies edelleen seiso unisen näköisenä. "APUA! SOITA POLIISIT! KUTSU APUA!" Steven huusi lähestyksen käytävävahtia. Käytävävahti nosti katseensa Steveniin ja avasi silmiään hiukan normaalia enemmän kadoten samalla Stevenin edestä. Käytävävahti oli siirtynyt toiselta puolelta käytävää kuin luoti silmänräpäyksessä hänen taaksensa. Steven tunsu pistävän viillon vatsassaan ja lyyhistyi maahan kierähtäen selälleen veren roiskahtaen seinille. Hänen vatsaansa aukeni syvä ja leveä haava josta veri vuosi lattialle. Steven hengitti epätasaisesti ja alkoi tuntea kylmyyden kehossaan. Kipua hän ei tuntenut, vaan ainoastaan pelkän kylmyyden joka nousi haavasta kohti hänen kasvojaan, sekä laskeutui kohti hänen jalkojaan. "En voi kuolla... rakkaani... lapseni odottavat. Minusta piti tulla isä", hän mutisi niin että kärsivästä äänestä sai juuri ja juuri selvää. Hän erotti sinihiuksisen naisen astelevan hänen luoksensa, samoin käytävävahdin ja kolmen muun tuntemattoman hahmon. Heistä jokaisella oli päällänsä mustat kaavut, sekä käsissäänsä valkoiset maskit. Stevenin mielessä vilisivät vain kuvat hänen rakkaastaan, joka odotti viimeisillään lasta, sekä hyvät ja lämpimät muistot mitä hänellä elämänsä varrelta oli. "Oh, itkeekö hän?" yksi uusista hahmoista kysyi hiljaisella äänellä

asettaen samalla vasemmalta puolelta valkoisen ja oikealta mustan värisen teatterinaamion kasvoilleen. Stevenin silmissä alkoi sumentua, sekä veren tulo alkoi kiihtymään. Hänen ihonsa muuttui kalpeaksi ja silmät vaipuivat kiinni. "Hän näki kasvomme, joten ei auta muuta kuin tappaa hänet", uninen käytävävahti totesi. Neljä muuta nyökkäsivät. He joilla ei maskia vielä ollut kasvoillaan asettivat nyt ne paikoilleen. Samanaikaisesti nainen kumartui Stevenin jääkylmälle keholle ja kuiskasi: "Olen pahoillani, oikeasti". Stevenin silmät sulkeutuivat kyynelten valuessa hänen poskillaan. Mielessään hän jätti hyvästit kaikille, joita hän rakasti. Jokaiselle jonka hän tunsi. - Hyvästi... kaikki... Nämä mustiin kaapuihin ja maskeihin pukeutuneet henkilöt astelivat nyt kohti poliisiaseman ulko-ovea puhumatta mitään. He jättivät kylmästi kolme ruumista taaksensa välittämättä heistä sen enempää. Nowhere peittyi jälleen pimeyteen, kun varjoissa liikkuvat hahmot etenivät kohti kaupungin rajoja.